

Sygnatura akt II AKa 308/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 kwietnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Stanisław Rączkowski (spr.)

Sędziowie: SSA Edward Stelmasik

SSA Witold Franckiewicz

Protokolant: Anna Czarniecka

przy udziale prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Urszuli Piwowarczyk - Strugały

po rozpoznaniu w dniu 15 kwietnia 2015 r.

sprawy **A. B.**

oskarżonego o czyn z art. 284 § 1 kk, art. 280 § 2 kk i art. 275 § 1 kk i art. 276 kk w związku z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze

z dnia 23 czerwca 2014 r. sygn. akt III K 37/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. G. A. 720 zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielanej oskarżonemu z urzędu przed sądem odwoławczym, 165,60 zł tytułem zwrotu VAT oraz 364,40 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdu do Sądu Apelacyjnego,

III. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, zaliczając wydatki związane z tym postępowaniem na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Zgorzelcu oskarżył **A. B.**, o to że:

I w dniu 06 kwietnia 2014 r. w B., rejonu (...), stosując wobec M. B. groźbę użycia przemocy trzymanym w dłoni nożem, a następnie w rezultacie czego doszło do rozerwania jej pasków dokonał zaboru celem przywłaszczenia torebki o wartości 69 złotych z zawartością portfela o wartości 50 złotych z dokumentami w postaci dowodu osobistego oraz prawa jazdy wydanych na nazwisko M. B., telefonu komórkowego marki N. o wartości 500 złotych oraz pieniędzy w kwocie 200 złotych, czym działał na szkodę M. B. w łącznej kwocie 819 złotych,

tj. o czyn z art. 280 § 2k.k. i art. 275 § 1k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2k.k.

II w dniu 28 marca 2014 r. w B., rejonu (...), przywłaszczył notebook marki T. (...) -139 o wartości 1249 złotych działając na szkodę E. B.,

tj. o czyn z art. 284 § 1k.k.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 23 czerwca 2014 r. o sygn. akt III K 37/14 :

I uznał oskarżonego A. B. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku, to jest przestępstwa z art. 280§2k.k., z art. 275§2k.k. i art. 276k.k. w zw. z art. 11§2k.k. i za to na podstawie art. 280§2k.k. w zw. z art. 11§3k.k. przy zastosowaniu art. 60§1k.k. i art. 60§6 pkt 2 k.k. skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności,

II na podstawie art. 44§2k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci noża z rękojeścią wykonaną z drewna zarejestrowanego w wykazie dowodów rzeczowych Dz. 205/14,

III na podstawie art. 414§1k.p.k. w zw. z art. 17§1 pkt 10 k.p.k. postępowanie w zakresie czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku umorzył i na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami postępowania w tej części obciążył Skarb Państwa,

IV na podstawie art. 63§1k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres jego tymczasowego aresztowania w sprawie od 06 kwietnia 2014r. do 23 czerwca 2014 r.,

V zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. G. A. 738 zł brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu,

VI na podstawie art. 624§1k.p.k. zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych.

Powyższy wyrok w zakresie rozstrzygnięcia o karze zaskarżyła obrońca oskarżonego. Zarzuciła rażąco niewspółmierność kary polegającą na niezastosowaniu wobec oskarżonego warunkowego zawieszenia orzeczonej kary 2 lat pozbawienia wolności i wymierzenia kary bezwzględnej, pomimo że uwzględniając rzeczywisty stopień społecznej szkodliwości czynu oraz zasady wymiaru kary, jak również okoliczności sprawy, a także zachowanie oskarżonego po popełnieniu przestępstwa, odpowiednią karą byłaby kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Stawiając powyższy zarzut obrońca oskarżonego wniosła o :

I zmianę zaskarżonego wyroku w części poprzez warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat,

II zasądzenie od Skarbu Państwa na jej rzecz kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu przed sądem odwoławczym.

Sąd Apelacyjny zważył :

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie. Zarzut rażącej niewspółmierności kary może być zasadnym tylko wtedy, gdy jego autor wskaże na nowe okoliczności, które są istotne dla wymiaru kary, a nie zostały ustalone przez Sąd I instancji, względnie wykáže, że okoliczności prawidłowo ustalone mają takie znaczenie i ciężar gatunkowy, których orzeczona kara nie uwzględnia w stopniu dostatecznym.

Ponadto należy pamiętać, że nie każda "surowość" bądź "łagodność" orzeczonej kary daje podstawę do zmiany kary, a tym samym uznania za słuszny tego zarzutu, ale tylko taka niewspółmierność, która jest rażąca. Zaś o rażącej niewspółmierności można mówić wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć wpływ na wymiar kary, można przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą orzeczoną przez Sąd I instancji, a karą która byłaby prawidłowa w świetle dyrektyw zawartych w art. 53 k.k.

Autorka apelacji upatruje rażącej surowości orzeczonej kary w wymierzeniu kary pozbawienia wolności w postaci bezwzględnej. W uzasadnieniu swego stanowiska autorka apelacji wskazała, że czyn oskarżonego to zdarzenie, które cechuje mniejszy ładunek społecznej szkodliwości. Oskarżony jest sprawcą młodocianym, który nie był dotychczas karany. Legitymuje się pozytywną opinią środowiskową. Pokrzywdzona nie doznała obrażeń ciała. Czyn oskarżonego nie był zaplanowany. Apelująca wskazała również na postawę oskarżonego po popełnieniu przestępstwa to jest na działania mające na celu podjęcie pracy oraz na działania zmierzające do zdobycia przez oskarżonego dodatkowego wykształcenia.

W pierwszej kolejności podnieść należy, że wskazywane przez obrońcę okoliczności nie uszły uwadze sądu pierwszej instancji. Część jednakże z podnoszonych w apelacji okoliczności została inaczej oceniona przez sąd pierwszej instancji. Czyn oskarżonego miał miejsce w godzinach przedpołudniowych w miejscu, w którym można było czuć się bezpiecznym (plac zabaw, przedszkole w pobliżu, miejsce powszechnie odwiedzane). Motywy działania oskarżonego nie mogą spotkać się z aprobatą. Kierowała nim chęć zysku, zdobycia pieniędzy. Wynika to wprost z wyjaśnień oskarżonego. Czynu oskarżonego nic nie usprawiedliwia. Oskarżony miał przy sobie nóż. Oględziny noża jednoznacznie wskazują, że nie był to nóż składany typu scyzoryk. Fakt, iż pokrzywdzona nie doznała obrażeń jedynie nie zaostrza odpowiedzialności karnej oskarżonego. Pokrzywdzona w momencie ataku nie stawiała dużego oporu. Zabór jej mienia okazał się łatwy bez użycia noża. Wystarczyło tylko posłużenie się nożem. Pokrzywdzona odzyskała utracone mienie aczkolwiek nie z woli oskarżonego, z tym że torebka była już w stanie uszkodzonym. Działanie oskarżonego miało charakter zborny i celowy. Miało charakter czynu wcześniej zaplanowanego, konsekwentnie realizowanego i modyfikowanego w zależności od rozwoju wypadków. Motywacja czynu nie wynikała z pobudek psychopatologicznych i jest psychologicznie zrozumiała przy uwzględnieniu predyspozycji osobowościowych i podłoża materialnego./ k. 108 opinia sądowo-psychiatryczna/.

Sąd Okręgowy dostrzegł, że oskarżony nie był dotychczas karany. Legitymował się pozytywną opinią. Jest sprawcą młodocianym. Przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W związku z tą okolicznością sąd pierwszej instancji trafnie wskazał, że oskarżony został ujęty w bezpośrednim pościgu po dokonaniu przestępstwa. Przytoczone okoliczności znalazły się u podstaw wymierzenia oskarżonemu kary z nadzwyczajnym jej złagodzeniem. Sąd orzekł karę 2 lat pozbawienia wolności. Z treści apelacji wynika, że kara orzeczonej w tej wysokości nie jest kwestionowana. Ustalone przez sąd pierwszej instancji okoliczności skłaniają do oceny, iż tak orzeczonej kara jest karą współmierną do stopnia zawinienia oskarżonego oraz do stopnia społecznej szkodliwości jego czynu.

Brak podstaw do warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary. Za taką oceną przemawia brak dodatkowej prognozy kryminologicznej po stronie oskarżonego. Szereg argumentów podnoszonych w apelacji straciło na aktualności. W ocenianej sprawie oskarżony był tymczasowo aresztowany od 6 kwietnia 2014 r. do 23 czerwca 2014 r. Z opinii sądowo-psychiatrycznej dołączonej do ocenianej sprawy, a wydanej w sprawie 3 Ds. 158/14 prowadzonej przez Prokuraturę Rejonową w Zgorzlecu wynika, że w dniach 19 lipca 2014 r. i 1 sierpnia 2014 r., a więc krótko po opuszczeniu Aresztu Śledczego, oskarżony dopuścił się trzech bardzo poważnych przestępstw, w tym zbrodni. Oczywistym jest, iż stawiane zarzuty nie są równoznaczne z wyrokiem skazującym. Jednakże wymowa dowodów zebranych we wskazanej sprawie, w tym wyjaśnienia oskarżonego, są dość jednoznaczne w swej wymowie.

W realiach ocenianej sprawy zwrócić należy również uwagę na treść wywiadu kuratora sądowego/ k. 90/ wskazującego na potrzebę odizolowania oskarżonego od środowiska przestępczego i narkomanii. To stwarza realną szansę, że oskarżony przestanie zażywać narkotyki i zacznie traktować swoje życie bardziej odpowiedzialnie. W warunkach izolacyjnych istnieje spora szansa na zmianę trybu życia oskarżonego, gdyż używanie przez niego narkotyków nie nosi jeszcze cech uzależnienia od substancji psychoaktywnych/ k. 176/.

A zatem mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do uwzględnienia wniosku zawartego w apelacji o warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Wyrok w zaskarżonej części jest prawidłowy. Stąd też kierując się treścią art. 437§1k.p.k. sąd odwoławczy utrzymał go w mocy.

Orzeczenie o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu przed sądem odwoławczym wynika z treści §14 ust.2 pkt 5 i §2 ust 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu/ Dz. U. Nr 163,poz.1348 ze zm./.

Oskarżony jest pozbawienia wolności. Nie posiada dochodów ani majątku. Stąd też mając te okoliczności na uwadze oraz treść art. 624§1k.k. Sąd Apelacyjny zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych za drugą instancję zaliczając wydatki związane z postępowaniem odwoławczym na rachunek Skarbu Państwa.